

ประวัติศาสตร์
มาเลเซีย

HISTORY
OF
MALAYSIA

หนึ่งฤทัย เปรมปรีดา - เรียบเรียง

ประวัติศาสตร์มาเลเซีย

ISBN (e-book) : 978-616-95018-5-5

หนังสือ หักยืม : ผู้เรียบเรียง

โฮป สำนักพิมพ์

Hope.press2014@gmail.com

จัดทำโดย

สุปัญญา อึ้งหนองบัว

๑๐๙/๒๑ ซอยสวนสยาม ๓ ถนนยาว กรุงเทพฯ ๑๐๒๓๐

ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๖๘

© สงวนลิขสิทธิ์ ตาม พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

คณะกรรมการ

สุริยรักษ์ พันธุ์งาม, จุลองรัฐ ไชยไพศาล

ศิลป์/กรรม

Hope Studio

ประวัติศาสตร์

มาเลเซีย

จากสำนักพิมพ์

มาเลเซีย เป็นประเทศที่มีประวัติศาสตร์น่าสนใจอย่างมาก อีกทั้งการที่ **มาเลเซีย** เป็นประเทศที่มีชายแดนติดกับประเทศไทย จึงมีความเกี่ยวข้องกับเราในหลายๆด้าน ไม่ว่าจะเป็นทั้งในด้านสังคม ศาสนา วัฒนธรรม หรือด้านการเมืองระหว่างประเทศ และยังเป็นหนึ่งในกลุ่ม **AEC** ที่ใกล้ชิดกับไทยอีกด้วย การศึกษาเรื่องราวของประตศนี้จึงเป็นลิ่งจำเป็น

มาเลเซีย เคยอยู่ภายใต้การเป็นรัฐในอารักขา หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นอาณานิคมของประเทศ **อังกฤษ** ในยุค **จักรวรรดิ** มาก่อน และก็เป็นประเทศเพื่อนบ้านใกล้ชิดกับไทยอย่างมาก ดังนั้นจึงมีประวัติศาสตร์ร่วมกันเป็นในหลายๆยุคสมัยเช่นกัน ซึ่งในบางยุคสมัยนั้นบางจังหวัดทางภาคใต้ของไทยในสมัยที่ยังคงใช้ชื่อประเทศว่า **สยาม** นั้น ก็เคยเป็นอาณาจักรเดียวกันกับรัฐบางรัฐของมาเลเซียมาก่อน บางส่วนของมาเลเซียก็เคยอยู่ในเขตอำนาจของสยาม และบางส่วนของสยามก็เคยอยู่ในเขตอำนาจของรัฐบาลรัฐในมาเลเซียมาก่อนเช่นกัน

มาเลเซีย มีความสัมพันธ์กับประเทศไทยในหลายด้าน เช่น

๑. การเมือง แม้ว่าทั้งสองฝ่ายจะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกันเป็นอย่างมาก แต่ก็ยังมีปัญหาเรื่องของการปักปันเขตแดนกันอยู่บ้าง หรือใน

เรื่องของบุคคลสองสัญชาติ และโครงการร้ายในจังหวัดชายแดนภาคใต้
ที่ยังเป็นปัญหาที่ทั้งสองประเทศต้องร่วมมือกันแก้ไขต่อไป

๒. ด้านเศรษฐกิจ มาเลเซียเป็นคู่ค้าสำคัญของไทยในอาเซียน เป็น
อันดับ ๒ รองมาจากสิงคโปร์

๓. ด้านการทหาร เช่น การร่วมมือการซ้อมรบ การฝึกนักบิน

๔. ด้านการทูต ไทยสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับมาเลเซีย
เมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๐๐

๕. ด้านสังคม ศาสนา และวัฒนธรรม ไม่ว่าจะเป็นศาสนาอิสลาม
พุทธ ฮินดู หรือซิกข์ ก็มีการแลกเปลี่ยนกันไปมาอย่างใกล้ชิด

มาเลเซีย เป็นประเทศที่มีผู้คนหลายเชื้อชาติ นอกจากชาวมลายู
และชาวพื้นเมืองอื่นๆแล้ว ยังมี จีน อินเดีย และเชื้อชาติอื่นๆ ที่อพยพเข้า
มาตั้งถิ่นฐานมาเป็นเวลานาน จึงทำให้ประเทศนี้มีวัฒนธรรมหลากหลาย
ทั้งภาษา การแต่งกาย อาหารการกิน นอกจากนี้ยังมีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่า
สนใจเป็นที่ดึงดูดผู้คนให้อยากไปสัมผัสมากมาย เช่น **ตึกแฝด เปโตรนาส**
(Petronas Twin Towers) **ถ้ำ บาทู** (Batu Caves) **ยอดเขา คินาบาลู**
(Mount Kinabalu) **สะพานลอยฟ้า ลังกาวิ** (Langkawi Sky Bridge)
คาเมรอน ไฮแลนด์ (Cameron Highlands) **อุทยานแห่งชาติ ภูเขา มุลู**
(Gunung Mulu National Park) และยังมีสถานที่อื่นๆอีกมากมายที่
น่าสนใจและน่าไปสัมผัสเป็นอย่างมาก

สิ่งที่กล่าวนี้เป็นเพียงส่วนน้อยเท่านั้น ยังมีอีกมากมายหลายแง่มุม
ที่รวบรวมเอาไว้ในหนังสือ “**ประวัติศาสตร์มาเลเซีย**” เล่มนี้ ซึ่งถ้าหากได้
อ่านและศึกษาเรื่องราวต่างๆแล้ว ทางสำนักพิมพ์เชื่ออย่างแน่อนว่าท่าน
จะต้องเข้าใจประเทศ **มาเลเซีย** ได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น

“การแสวงหาความรู้

ทำให้เกิดภูมิปัญญา”

สำนักพิมพ์ โฮป

สารบัญ

บทนำ	๙
ประเทศมาเลเซีย อารยธรรมแห่งปลายคาบสมุทรมลายู	๑๗
มาเลเซีย ยุคสมัยโบราณ	๔๗
มาเลเซีย ยุคสมัยกลาง	๑๑๙
มาเลเซีย ก่อนยุคสมัยปัจจุบัน	๑๗๓
มาเลเซีย ยุคสมัยปัจจุบัน	
ญี่ปุ่นแผ่อำนาจในช่วงสงครามโลกครั้งที่ ๒	
และหนทางแห่งอิสรภาพ	๒๑๕
การเข้ามาของชนเชื้อสายจีน	
จากคริสต์ศตวรรษที่ ๑๕ ถึงคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐	๒๔๓
ปัญหาพรรคคอมมิวนิสต์ มลายัน	
วิกฤตการณ์ มลายัน	๒๕๗
ความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติ	
เหตุการณ์ ๑๓ พฤษภาคม ๑๙๖๙	๒๘๓
การแก้ปัญหาความขัดแย้ง	
นโยบายเศรษฐกิจใหม่	๒๙๗

บทนำ

ประเทศมาเลเซีย หรือ *สหพันธรัฐมาเลเซีย* นับเป็น ๑ ใน ๔ ของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เท่านั้นที่มีระบบปกครองซึ่งมีประมุขสูงสุดของประเทศก็คือพระมหากษัตริย์ แต่ตำแหน่งประมุขหรือพระมหากษัตริย์ของประเทศมาเลเซียนี้เรียกว่า *ยาง ดี เปอร์ตวน อากง* มีความหมายหมายถึง “*ผู้เป็นประมุขสูงสุด*” และตำแหน่งประมุขสูงสุดของประเทศมาเลเซียก็ยิ่งแตกต่างจากประเทศอื่นๆในภูมิภาคเดียวกันนี้อีกด้วย โดยประมุขสูงสุดของ ๒ ประเทศคือ *ประเทศไทย* และ *กัมพูชา* นั้นใช้ตำแหน่งพระมหากษัตริย์ที่ใช้ระบบสืบทอดตำแหน่งแบบ *ราชวงศ์* คือสืบทอดโดยสายพระโลหิต กับอีกประเทศคือ *บรูไน* *ดารุสซาลาม* แม้จะใช้ตำแหน่ง *สุลต่าน* และ *ยาง ดี เปอร์ตวน อากง* เช่นกัน เนื่องจากเป็นรัฐอิสลามเช่นเดียวกับมาเลเซีย แต่ใช้ระบบสืบทอดตำแหน่งในแบบราชวงศ์เช่นเดียวกัน ส่วนประเทศมาเลเซียนั้นจะใช้ระบบสืบทอดในแบบผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันขึ้นดำรงตำแหน่งโดยประมุขของรัฐใหญ่ๆทั้ง ๙ รัฐ ซึ่งมีตำแหน่งเป็น *สุลต่าน* คือ *ยะโฮร์* *ตรังกานู* *ปะหัง* *สลังอร์* *เปรัก* *เคดะห์* *กลันตัน* *เนกรีเซมบิลัน* และ *ปะลิส* จะมีการประชุมเพื่อเลือกตำแหน่ง *ยาง ดี เปอร์ตวน อากง* หรือประมุขสูงสุดโดยผลัดเปลี่ยนกัน

ไปทุกๆ ๕ ปี แม้ว่าสหพันธรัฐมาเลเซียจะประกอบขึ้นด้วยรัฐทั้งสิ้น ๑๓ รัฐด้วยกัน แต่อีก ๔ รัฐคือ **มะละกา ปีนัง ซาบาห์ และ ซาราวัก** นั้นไม่ได้มีตำแหน่งสุลต่านเป็นประมุขแห่งรัฐ มีเพียง ๙ รัฐดังกล่าวเท่านั้นที่จะมีตำแหน่งสุลต่านเป็นประมุขแห่งรัฐ และมีสิทธิในการเลือกขึ้นเป็น ยาง ดี เปอร์ตวน อากง

ประเทศมาเลเซียมีความสัมพันธ์ที่แนบแน่นกับประเทศไทยมาก ไม่ใช่เป็นเพราะมีอาณาเขตที่ติดต่อกันบนแหลมมลายูด้วยกันเท่านั้น แต่มีวัฒนธรรมซึ่งสืบทอดมาจากแหล่งเดียวกันนับตั้งแต่สมัยโบราณอีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับ ๕ จังหวัดทางภาคใต้ของไทย คือ **ยะลา ปัตตานี นราธิวาส สงขลา และ สตูล** ที่ช่วงเวลาหนึ่งจังหวัดเหล่านี้ได้เคยตั้งอยู่ในอาณาเขตของรัฐ ของอาณาจักรเดียวกันมาก่อน จึงมีวัฒนธรรมร่วมกันมาเป็นเวลานาน แม้เมื่อมาถึงยุคสมัยปัจจุบันเขตอำนาจและการเมืองได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม มีการเปลี่ยนเขตอำนาจกันใหม่ตามช่วงเวลาจนเป็นอย่างที่เห็นในแผนที่ปัจจุบันนี้ เขตอำนาจที่อยู่ในมาเลเซียหรือมลายูในทุกวันนี้หลายเขตก็เคยอยู่ในเขตอำนาจของไทยหรือสยามในอดีตมาก่อน แต่ทุกวันนี้ก็ไม่ได้เป็นของไทยอีกแล้ว หรือเขตอำนาจที่อยู่ในไทยอีกหลายเขตเช่นกัน ซึ่งเคยอยู่ในอำนาจของรัฐต่างๆของมาเลเซียในอดีตมาก่อน ก็ไม่ได้เป็นเช่นนั้นแล้ว แต่สิ่งหนึ่งที่ไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลงไปได้เลยนั่นก็คือเรื่องของวัฒนธรรมนั่นเอง แม้ว่าเขตแดนต่างๆจะมีการเปลี่ยนแปลงไปตามการเวลา แต่วัฒนธรรมนั้นได้ซึมซับลงบนผืนแผ่นดินอย่างเหนียวแน่นไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงหรือชะล้างออกไปได้อย่างเด็ดขาด ทุกวันนี้เราจึงยังคงเห็นคนบนผืนแผ่นดินแถบปลายแหลมมลายูทั้งที่อยู่ในเขตไทยและเขตมาเลเซีย พูดภาษาคลายๆกัน หน้าตาคล้ายๆกัน มีวัฒนธรรมประเพณีที่คล้ายๆกัน จนคล้ายกับว่าเป็นพี่น้องกัน ซึ่งก็ไม่ใช่เฉพาะกับคนเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย หรือรัฐต่างๆในมาเลเซียเท่านั้นที่มีหลายสิ่งหลายอย่างคล้ายๆกัน แม้แต่

คนเชื้อสายอื่นๆ เช่นเชื้อสายจีน เชื้อสายอินเดีย หรือคนพื้นเมืองดั้งเดิมอย่างชาว *เซมัง* ที่ทางฝ่ายไทยเรียกว่า *ชาไก* ก็ยังมีความคล้ายคลึงกันอีกด้วยระหว่างคนที่อยู่ในเขตไทยหรือมาเลเซียก็ตาม สิ่งเหล่านี้จึงสามารถบอกได้ว่า ถึงแม้แผนที่จะเปลี่ยนแปลง เส้นกันเขตแดนระหว่างประเทศจะถูกเปลี่ยนไป และการยึดครองเขตอำนาจระหว่างทั้งสองประเทศจะมีการเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา หรือระบบการเมืองระหว่างประเทศจะมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรก็ตาม แต่ความเป็นพี่น้องร่วมประวัติศาสตร์ระหว่างคนทั้งสองประเทศนี้ไม่มีทางเปลี่ยนแปลงไปได้เลย ซึ่งก็เป็นเช่นเดียวกันกับอีกหลายประเทศที่มีอาณาเขตติดต่อกับไทย เช่น ลาว กัมพูชา และพม่า ที่ทั้งหมดแม้จะถูกแบ่งเขตแดนของประเทศออกไปอย่างที่เราเห็นในปัจจุบัน แต่ก็ล้วนมีประวัติศาสตร์ร่วมกัน มีวัฒนธรรมมาจากรากฐานเดียวกัน และยังมีหลายสิ่งหลายอย่างที่ละม้ายคล้ายกันจนเหมือนเป็นพี่น้องกันอย่างแยกไม่ออกเช่นเดียวกัน

history of **MALAYSIA**

ประเทศ

มาเลเซีย

อารยธรรมแห่ง
ปลายคาบสมุทรมาเลย์

DEDICATED TO
THE HEROIC FIGHTERS
IN THE CAUSE OF
PEACE AND FREEDOM

MAY THE BLESSING OF
ALLAH BE UPON THEM

مبارک ہو
فوج الاغیر جوں ان توق
منکند کھانہ داک سینا
موا اللہ جو جو کریں
رحمہ کے افسوس ہیں

ประเทศมาเลเซียเป็นประเทศซึ่งตั้งอยู่สุดปลาย
ด้านขวานทีไทยเรียกว่า “ขวานทอง” แต่คนทั้งโลก
รู้จักกันในชื่อว่า “คาบสมุทรมลายู” คาบสมุทรแห่ง
นี่เป็นที่รู้จักของชาวตะวันตกตั้งแต่ช่วงก่อนคริสต์
ศักราชแล้ว แต่ได้ปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษรครั้งแรก
ในบันทึกของชาวฮีบลิร่าช่วงคริสต์ศตวรรษ
แรก เรียกดินแดนแห่งนี้ว่า “แหลมทอง” ซึ่งน่าจะมา
จากชาวอินเดียที่เรียกดินแดนนี้ว่า “สุวรรณภูมิ” ที่
แปลว่า “แผ่นดินทอง” นั่นเอง

ประวัติศาสตร์ของประเทศมาเลเซียที่มีความเก่าแก่มาก
มาก หากนับย้อนหลังไปจนถึงยุคดึกดำบรรพ์แล้ว ประเทศนี้ต้องถือว่า
มีประวัติศาสตร์ที่ยาวนานนับล้านปีเลยทีเดียว เนื่องจากมีการค้นพบซาก
โครงกระดูกมนุษย์และขวานหินของมนุษย์ในยุค *โฮโม อีเรกตัส (Homo Erectus)* ซึ่งเป็นมนุษย์ยุคก่อนบรรพบุรุษของมนุษย์ในยุคปัจจุบัน เช่น

เดียวกับ “มนุษย์ปักกิ่ง (Peking Man)” และ “มนุษย์ชวา (Java Man)” มีอายุอยู่ในราว ๑.๘ ล้านปีมาแล้ว ในถ้ำแห่งหนึ่งที่หุบเขา เล็งกง (Lenggong) ในรัฐ เปรัก (Perak) ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของมาเลเซีย แต่ถ้าหากจะเริ่มต้นนับจากหลักฐานของมนุษย์ในรุ่นปัจจุบันแล้ว ซากโครงกระดูกที่เป็นบรรพบุรุษของมนุษย์ในยุคปัจจุบันนี้ก็คือยุค **โฮโม ซาเปียน (Homo Sapien)** ซึ่งถือว่าเก่าแก่ที่สุดนั้น มีการค้นพบอยู่ในถ้ำ ไนอาห์ (Naiah) ที่รัฐ ซาราวัก (Sarawak) บนเกาะ บอร์เนียว (Borneo) โดยสามารถตรวจสอบอายุได้ว่าอยู่ในช่วงประมาณ ๔๐,๐๐๐ ปีมาแล้ว ซึ่งนักโบราณคดีสันนิษฐานว่าเจ้าของโครงกระดูกเหล่านั้นอาจเป็นเผ่าพันธุ์เดียวกันกับบรรพบุรุษของชาว **อโบริจิน (Aborigine)** บนเกาะ นิวกีนี (New Guinea) และในออสเตรเลียปัจจุบันก็เป็นได้ โดยเชื่อว่ามนุษย์ในรุ่นนั้นอาจจะอพยพข้ามไปข้ามมาเพื่อย้ายถิ่นที่อยู่ไปเรื่อยๆ ตามแผ่นดินและเกาะแก่งต่างๆในช่วงเวลาใดช่วงเวลาหนึ่ง ซึ่งแผ่นดินทวีปต่างๆบนโลกยังไม่ได้เป็นไปอย่างเช่นที่เห็นอยู่ในปัจจุบันนี้ และเกาะต่างๆ หรือแม้แต่ทวีปออสเตรเลียนั้นก็อาจไม่ได้แยกออกจากแผ่นดินทวีปเอเชียจนห่างไกลกันอย่างเช่นทุกวันนี้ก็เป็นได้ หรืออาจเป็นช่วงเวลาที่เกิดยุคน้ำแข็งขึ้น ซึ่งมนุษย์สามารถเดินทางข้ามแผ่นดินน้ำแข็งไปยังแผ่นดินต่างๆได้อย่างง่ายดายโดยไม่จำเป็นต้องเดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลอย่างยากลำบากเช่นที่เป็นอยู่ในทุกวันนี้ก็เป็นได้

สำหรับคนกลุ่มแรกๆที่ถือเป็นชนพื้นเมืองของชาวมาเลเซียที่เข้ามาปักหลักอยู่บนแหลมมลายู และถือว่าเป็นบรรพบุรุษของชาวมาเลเซียส่วนใหญ่ในทุกวันนี้อย่างแท้จริง หรือในภาษา **มลายู (Melayu)** ที่เป็นภาษาหลักซึ่งใช้กันในชาวมาเลเซียทุกวันนี้เรียกว่า “**โอรัง อัสลี (Orang Asli)**” นั้น แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ๆ คือ

เซมัง (Semang) หรือที่คนบางกลุ่มโดยเฉพาะคนไทยมักจะรู้จักกันในชื่อว่าชาว **ซาไก (Sakai)** มากกว่านั่นเอง

เซนอย (Senoi) คนกลุ่มนี้เป็นชนพื้นเมืองอีกกลุ่มที่เกี่ยวข้องทางสายเลือดกับชนพื้นเมืองในแถบอินโดจีน

ชาวมาเลย์ดั้งเดิม (Proto Malay) หรือบ้างก็มักจะเรียกว่าชาว **ออบอนิจินอล มาเลย์ (Aboriginal Malay)**

ชนกลุ่มแรกๆ ที่เดินทางเข้ามาปักหลักอาศัยอย่างถาวรบนแผ่นดินปลายคาบสมุทรมลายูหรือที่ตั้งประเทศมาเลเซียในปัจจุบันแห่งนี้ก็คือ

มนุษย์ในยุค โฮโม อีเรกตัส มนุษย์รุ่นแรกๆ ที่เข้ามาปักหลักอยู่บนคาบสมุทรมลายู

ชาว เซมิง ชาว เซมิง นี้ชาวตะวันตกเรียกว่า **นีกริโต (Negrito)** ซึ่งเป็นภาษาสเปนแปลว่า “คนผิวดำตัวเล็ก” มาจากคำว่า **นีโกร (Negro)** ซึ่งชาวตะวันตกใช้เรียกคนผิวดำในแอฟริกา ที่เรียกเช่นนี้ก็เพราะในครั้งที่ชาวสเปนซึ่งเป็นชาวตะวันตกชาติแรกที่เดินทางมาถึงเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นั้น พวกเขาเห็นลักษณะของคนพื้นเมืองแถบนี้มีผิวดำ กรามใหญ่ จมูกบาน และมีผมหยิก คล้ายกับชาวแอฟริกัน แต่ตัวเล็ก และเตี้ยกว่า

จึงคิดว่าเป็นคนเผ่าพันธุ์เดียวกัน ซึ่งชาวสเปนก็ยังพบเห็นชาวพื้นเมืองที่มีลักษณะเช่นนี้ตั้งหลักแหล่งอยู่ตามบริเวณอื่นๆอีก ตั้งแต่เกาะอันดามัน นิโคบาร์ สุมาตรา บอร์เนียว ทิมอร์ ชาว นิวกีนิ ไปจนถึง ฟิลิปินส์ ด้วยนั้น จึงเรียกคนพื้นเมืองเหล่านี้รวมๆว่าชาว นีกริโต ซึ่งนักชาติพันธุ์วิทยาก็เชื่อว่ากลุ่มคนเหล่านี้สืบสายพันธุ์มาจากชาวแอฟริกันด้วยเช่นกัน ตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์ของชาวมาเลเซียนั้นพบว่า ชาว เซมัง เข้ามาปักหลักอยู่ที่ปลายคาบสมุทรมลายูตั้งแต่ราว ๑๐,๐๐๐ ปีที่แล้ว โดยส่วนใหญ่ตั้งถิ่นฐานอยู่ตรงแถบบริเวณภาคใต้ของไทยติดต่อกันกับภาคเหนือของมาเลเซียในปัจจุบัน ชาว เซมัง มีรูปแบบการดำรงชีวิตที่ใกล้เคียงกับชาวแอฟริกันมาก โดยล่าสัตว์เป็นอาหาร และจะโยกย้ายหมู่บ้านของตนไปเรื่อยๆตามความสมบูรณ์ของการหาอาหาร ส่วนใหญ่มักอาศัยอยู่ตามถ้ำ หรือปลูกรูปแบบในแบบชั่วคราวด้วยกิ่งไม้และใบไม้ แต่งกายด้วยเครื่องแต่งกายน้อยชิ้น อาจะมีเพียงแค่ผ้าเตี่ยวหรือใบไม้ปกปิดท่อนล่าง ไม่นิยมสวมเสื้อเนื่องจากสภาพอากาศที่ร้อน เพราะอยู่ใกล้เส้นศูนย์สูตร ซึ่งสิ่งนี้ก็คล้ายกับชาวพื้นเมืองในแอฟริกาเช่นกัน

ชนพื้นเมืองกลุ่มที่ ๒ ที่อพยพเข้ามาคือชาว เซนอย นั้น เชื่อกันว่าอพยพเข้ามาตั้งแต่เมื่อประมาณ ๕,๐๐๐ ปีที่แล้ว ซึ่งส่วนใหญ่ปักหลักอยู่ทางภาคกลางของมาเลเซียในปัจจุบัน ชาว เซนอย นี้เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่เกี่ยวข้องกับชนเชื้อสายมอญและขแมร์ หรือกลุ่มคนพื้นเมืองแถบอินโดจีน เนื่องจากมีรากภาษาพื้นเมืองมาจากตระกูล *ออสโตรเอเชียติก (Austroasiatic)* คล้ายๆกัน โดยสันนิษฐานว่าชาว เซนอย นี้อพยพลงมาจากทางภาคใต้ของไทยและจากประเทศกัมพูชานั้นเอง คนกลุ่มนี้มีลักษณะในการดำรงชีวิตที่แตกต่างจากชาว เซมัง หรือ ซาไก อย่างมาก เนื่องจากชาว เซนอย นี้เป็นกลุ่มคนที่ปักหลักทำมาหากินด้วยการเพาะปลูก จึงมักหาทำเลที่อุดมสมบูรณ์ทั้งดินและน้ำทำในการตั้งถิ่นฐาน เช่น ตรงบริเวณป่าเขาหรือชายเขาที่มีความอุดมสมบูรณ์ ตามริมแม่น้ำ หรือตามลำห้วย

ต่างๆที่มีความซับซ้อน ชาว เซนอย จึงนับว่ามีความเจริญกว่า และสามารถ
ปักหลักสร้างสังคมสร้างความสำเร็จให้กับตัวเองได้อย่างรวดเร็วกว่าชาว
เซมิง ซึ่งมีวิถีชีวิตแบบที่มักเรียกกันว่า “คนป่า” ที่มีพัฒนาการค่อนข้าง
หยุดนิ่ง และด้วยพัฒนาการอันค่อนข้างช้าเช่นนี้เอง จึงทำให้ทุกวันนี้ชาว
เซมิง หรือ ซาไก ยังคงมีเหลือจำนวนอยู่น้อยมาก หากไม่ถูกกลืนเชื้อสาย
ของตนไป ที่เหลืออยู่ก็ยังคงมีรูปแบบของการดำรงชีวิตและความเจริญที่

ชนพื้นเมืองดั้งเดิม เซมิง หรือ ซาไก ชนกลุ่มที่ชาวตะวันตกเรียกว่า นิกิริโต

ไม่ต่างไปจากเดิมมากนัก ส่วนชาว เซนอย นั้นก็สามารถปรับรูปแบบชีวิต
ของตนให้กลมกลืนกับวิถีต่างๆตามยุคตามสมัยที่เปลี่ยนแปลงได้ดีกว่า
และ ถึงแม้ว่าจะกลมกลืนไปกับชาวมลายูในปัจจุบัน จนหลงเหลือ
ชาวพื้นเมือง เซนอย อยู่เพียงจำนวนไม่กี่เปอร์เซ็นต์เท่านั้น หากเทียบกับ
จำนวนของประชากรชาวมลายูทั้งหมด แต่ก็ยังคงมีมากกว่าชาว เซมิง
หลายเท่าตัว สำหรับชาว เซมิง ส่วนใหญ่ในปัจจุบันนี้ แม้จะต้องปรับตัว

ให้เข้ากับช่วงเวลาที่ย้ายไปด้วยเช่นกัน ต้องหันมาเพาะปลูกพืชเพื่อใช้เป็นอาหารแทนการล่าสัตว์อย่างเช่นที่เคยทำมาแต่โบราณ ก็เนื่องจากในปัจจุบันสัตว์ป่าหาได้ยากขึ้น ซึ่งส่วนใหญ่ยังถูกขึ้นทะเบียนเป็นสัตว์สงวนอีกด้วย แต่ถึงแม้ชาว เซมิง จะต้องหันมาเพาะปลูกพืช ก็ยังคงอยู่ตามป่าตามเขาที่ห่างไกลจากชุมชนหรือความเจริญอย่างที่เคยใช้ชีวิตเช่นนั้นอยู่ ไม่เปลี่ยนแปลงไปมากเท่าใดนัก

สำหรับชนพื้นเมืองกลุ่มที่ ๓ คือ ชาวมาเลย์ดั้งเดิมนั้น เริ่มเข้ามาปักหลักตั้งถิ่นฐานอยู่บนปลายคาบสมุทรมลายูนี้ตั้งแต่เมื่อช่วงประมาณ ๑,๐๐๐ – ๒,๐๐๐ ปีก่อนคริสต์ศักราช โดยส่วนใหญ่ปักหลักอยู่ทางตอนใต้ของแผ่นดินปลายคาบสมุทรมลายูแห่งนี้ก่อน แล้วจึงค่อยๆ ขยับขยายขึ้นไปทางตอนบน ซึ่งคนกลุ่มนี้ก็คือบรรพบุรุษของชาวมาเลเซียเชื้อสายมาเลย์ ที่พูดภาษามลายูในปัจจุบันนั่นเอง นักประวัติศาสตร์ทั่วไปเชื่อว่าชนพื้นเมืองมลายูกลุ่มแรกที่เดินทางเข้ามาปักหลักอยู่บนแผ่นดินแห่งนี้ เป็น *ชาวทะเล* (Sea Peoples) ที่อพยพมาทางเรือจากแผ่นดินใหญ่แห่งใดแห่งหนึ่ง โดยมีทฤษฎีกล่าวถึงที่มาของกลุ่มคนเหล่านี้ไว้แตกต่างกันไป บ้างก็ว่าเป็นกลุ่มคนที่อพยพมาจากมณฑล ยูนนาน (Yunnan) ทางตอนใต้ของจีน บ้างก็ว่ามาจากแถบหมู่เกาะ แปซิฟิกตอนใต้ (South Pacific) หรือจากเกาะนิวกีนิ หรือบ้างก็ว่ามาจากเกาะไต้หวัน ซึ่งทฤษฎีหลังนี้มาจากการพบหลักฐานบางอย่างที่แสดงให้เห็นถึงความเกี่ยวกันบางอย่างระหว่างคนเชื้อสายมาเลย์ดั้งเดิมกับคนพื้นเมืองดั้งเดิมที่อาศัยอยู่บนเกาะไต้หวัน หรือแม้แต่คนพื้นเมืองที่อาศัยกระจายอยู่ตามหมู่เกาะต่างๆ เช่น ในฟิลิปปินส์ สุลาเวสี บอร์เนียว หรือแม้แต่ทางตอนเหนือของเวียดนาม โดยเชื่อว่าชนพื้นเมืองเชื้อสายมาเลย์กลุ่มแรกๆ ที่อพยพเข้ามาเหล่านี้เป็นชาวประมงหรือชาวเรือที่ดำรงชีวิตด้วยการหาของทะเลเป็นหลัก กระทั่งต่อมาเมื่อเข้ามาปักหลักตั้งถิ่นฐานอยู่ในแถบนี้แล้ว จึงเรียนรู้วิถีชีวิตจากชนพื้นเมืองดั้งเดิมที่เข้ามาอยู่ก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาว เซนอย จึงได้

เริ่มเรียนรู้วิธีการเพาะปลูก จากนั้นก็เริ่มมีการผสมกลมกลืนกันทางสังคม และวัฒนธรรม จากเดิมที่ชาวพื้นเมืองมาเลย์ดั้งเดิมเคยปักหลักแหล่งอยู่ทางตอนใต้เป็นหลักจึงค่อยๆ ขยับขยายกระจายเผ่าพันธุ์ขึ้นไปทางเหนือเรื่อยๆ การอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานของชนพื้นเมืองมาเลย์ดั้งเดิมนี้นับว่ามีการอพยพเข้ามาเป็นระลอกใหญ่ด้วยกัน ๒ ระลอก คือหลังจากระลอกแรกนี้แล้ว การอพยพเข้ามาระลอกที่ ๒ เกิดขึ้นเมื่อประมาณ 300 ปีก่อน

เด็กๆชาว เซนอย ที่มีเชื้อสายเดียวกันกับชนพื้นเมืองทางแถบภาคใต้ของไทย

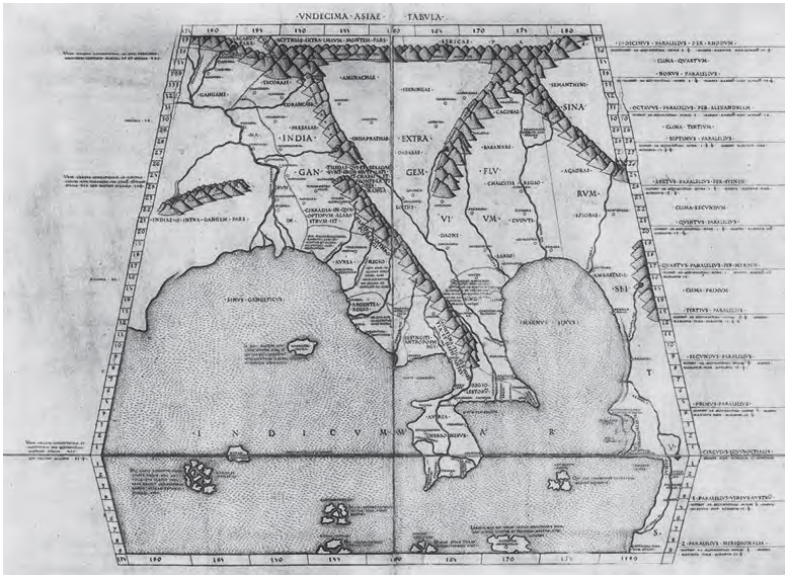
คริสต์ศักราช ซึ่งตรงกับ ยุคเหล็ก (Iron Age) โดยการอพยพระลอกที่ ๒ นี้มีหลักฐานพบว่าเป็นคนกลุ่มที่มีเชื้อสายเกี่ยวพันกันกับกลุ่มคนในแถบอินโดจีน หรือประเทศเวียดนามและกัมพูชาในปัจจุบัน

ผืนแผ่นดินปลายคาบสมุทรมลายูนี้นับเป็นดินแดนที่อุดมสมบูรณ์อย่างมาก และยังเป็นดินแดนที่มีความเจริญรุ่งเรืองสืบเนื่องติดต่อกันมาหลายยุคหลายสมัยอีกด้วย เนื่องจากในบริเวณนี้ถือเป็นจุดศูนย์กลางของ

อารยธรรมหมู่เกาะที่เรียกว่า **หมู่เกาะมาเลย์ (Malay Archipelago)** และยังเป็นจุดกึ่งกลางของเส้นทางการค้าขายระหว่างจีนกับอินเดีย และอาหรับ มาแต่ยุคโบราณนับเป็นเวลาหลายพันปีเช่นกัน ในประวัติศาสตร์หรือตำนานโบราณทั้งของชาวจีนและอินเดียมักจะกล่าวถึงดินแดนแห่งนี้เรียกว่า **“สุวรรณภูมิ (Suvarnabhumi)”** และ **“สุวรรณทวีป (Suvarnadvipa)”** **สุวรรณภูมิ** มีความหมายหมายถึง **“แผ่นดินทองคำ”** ส่วน **สุวรรณทวีป** นั้นหมายถึง **“เกาะแห่งทองคำ”** ซึ่งทั้ง ๒ ชื่อนี้ล้วนแต่เกี่ยวข้องกับดินแดนแหลมมลายูแห่งนี้ทั้งสิ้น เรื่องของสุวรรณภูมินี้มักมีการถกเถียงกันว่าหมายถึงที่ใดกันแน่ ซึ่งบ้างก็เชื่อว่าสุวรรณภูมิหมายถึงเมืองของชาวมอญที่มีศูนย์กลางอยู่ตรงบริเวณริมอ่าวเมาะตะมะประเทศพม่าในปัจจุบัน จรดมาจนถึงบริเวณแม่น้ำท่าจีนในประเทศไทย ที่บริเวณดังกล่าวนี้เชื่อกันว่าเป็นจุดเชื่อมต่อของเส้นทางการค้าขายระหว่างชาวอินเดียและชาวอาหรับจากฝั่งตะวันตกกับชาวจีนในฝั่งตะวันออก โดยใช้เส้นทางมาขึ้นฝั่งที่บริเวณอ่าวเมาะตะมะ แล้วเดินทางต่อไปทางแผ่นดินพม่าผ่านเข้ามาทางแผ่นดินสยามเพื่อเดินทางขึ้นไปทางตอนเหนือก่อนที่จะเข้าสู่ยูนนานของจีน หรืออาจเดินทางต่อไปเพื่อยังเมืองท่าริมฝั่งทะเลในเขตประเทศเวียดนามปัจจุบัน ก่อนจะลงเรือต่อเข้าไปยังจีน เพื่อหลีกเลี่ยงการเดินทางอ้อมปลายแหลมมลายูที่ในสมัยโบราณมีโจรสลัดชุกชุมเป็นอย่างมาก ทำให้เมืองต่างๆซึ่งเส้นทางการค้านี้ทอดผ่านไปจึงมีความเจริญรุ่งเรืองขึ้น บริเวณนี้จึงถูกเรียกว่า **สุวรรณภูมิ** ความเชื่อเช่นนี้ยึดถือจากหลักฐานชิ้นหนึ่งที่เป็นบันทึกของชาวโรมัน กล่าวถึงการเดินทางของพ่อค้าชาวโรมันที่เดินทางมาค้าขายกับชาวจีนโดยมาขึ้นฝั่งตรงบริเวณริมอ่าวเมาะตะมะ ซึ่งชาวโรมันเรียกดินแดนที่พวกเขาขึ้นฝั่งว่าสุวรรณภูมิ แต่บ้างก็เชื่อสุวรรณภูมินั้นหมายถึงดินแดนที่อยู่ตรงปลายแหลมมลายูแห่งนี้มากกว่า เนื่องจากบริเวณนี้ถือเป็นจุดเชื่อมต่อการเดินทางของเรือสินค้าที่มาจากทางฝั่งและตะวันออกมาบรรจบกันที่นี่ ซึ่งมักปรากฏอยู่ใน

หลักฐานต่างๆของทั้งชาวจีน ชาวอินเดีย และชาวอาหรับ ว่าจะมาขึ้นฝั่งที่ดินแดนสุวรรณภูมิ และเส้นทางที่พ่อค้า ๓ ชาตินี้นิยมใช้มาแต่โบราณก็คือเส้นทางที่ต้องผ่านช่องแคบมะละกา และแหลมมลายูนั่นเอง

สำหรับ *สุวรรณทวีป* หรือเกาะทองค่านี้นักจะหมายถึงดินแดนแห่งเกาะแก่งในแถบแหลมมลายูด้วยเช่นกัน เนื่องจากบริเวณนี้แวดล้อมด้วยหมู่เกาะใหญ่น้อยเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะเกาะสุมาตรา เกาะชวา

แผนที่ที่ชาวอียิปต์ในยุคโบราณวาดขึ้น แสดงถึงคาบสมุทร “สุวรรณภูมิ”

เกาะบอร์เนียว และเกาะสุลาเวสี นั้น เกาะเหล่านี้ล้วนแต่มีความสำคัญที่ใช้เป็นจุดแวะพักเรือสินค้าซึ่งติดต่อค้าขายระหว่างดินแดนฝั่งตะวันตกและตะวันออกมาแต่โบราณแล้ว และหมู่เกาะเหล่านี้ก็ยังมีประวัติศาสตร์ร่วมกันมาแต่โบราณผ่านมามากหลายยุคหลายสมัยด้วยเช่นกัน สำหรับสิ่งที่สามารถยืนยันในเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดีก็คือ หลักฐานความเจริญรุ่งเรืองของรัฐ **เคดาห์ (Kedah)** ที่มักถูกกล่าวถึงในหลักฐานต่างๆมาแต่โบราณ

โดยเฉพาะในบันทึกของชาวอินเดียและชาวจีนที่มักกล่าวถึงเมืองแห่งนี้ว่าเป็นเมืองท่าที่คึกคัก โดยมักใช้เป็นท่าเรือเพื่อซ่อมแซมเรือและเปลี่ยนเรือหรือขนถ่ายสินค้า และนับเป็นเมืองท่าแห่งแรกๆ ที่ถูกกล่าวถึงมาเป็นเวลานานแล้ว ซึ่งเมื่อดูจากแผนที่แล้ว เมือง เคดะห์ นั้นก็ตั้งอยู่ตรงข้ามกับหัวเกาะสุมาตราพอดี หากเรือสินค้าหรือเรือของนักเดินทางที่มาจากทางฝั่งตะวันตกในสมัยโบราณต้องการเดินทางไปยังฝั่งตะวันออกแล้ว ก็มีเพียงเส้นทางนี้เท่านั้นที่สามารถจะเดินเรือผ่านไปได้ เนื่องจากเป็นร่องมรสุมที่เรือทุกลำจะต้องอาศัยลมมรสุมพัดพามา โดยเข้าสู่ทะเลอันดามันก่อนแล้วจึงเลาะเข้าตรงบริเวณ **ช่องแคบ มะละกา (Malacca Strait)** ตั้งอยู่ตรงระหว่างเกาะสุมาตรากับแหลมมลายู เพื่ออ้อมแหลมมลายูเข้าสู่อ่าวไทยและทะเลจีนใต้ ซึ่ง เคดะห์ ก็ตั้งอยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมที่สุดในการที่จะใช้เป็นเมืองท่าแวะพักเรือสินค้า หรือสำหรับเติมเสบียงอาหารและน้ำ หรือเพื่อซ่อมแซมเรือ ก่อนที่จะออกเดินทางต่อไปสู่จุดหมายทางดินแดนฝั่งตะวันออก

นอกจากนี้ก็ยังมีหลักฐานของทางฝั่งชาวจีนอีกชิ้นหนึ่ง ที่กล่าวถึงเส้นทางการค้าในช่วงศตวรรษที่ ๕ ซึ่งชาวจีนมักใช้เมืองแห่งนี้สำหรับเป็นที่แวะพักเรือสินค้าเพื่อเดินทางต่อไปยังอินเดียหรืออาหรับ ในบันทึกของชาวจีนได้กล่าวถึงเมืองที่มีชื่อว่า **กวนโตลี (Guantoli)** โดยบรรยายว่าเป็นเมืองที่มีความเจริญรุ่งเรืองมาก มีผู้คนชาติต่างๆ เดินทางมาค้าขายที่นี่ยกกันอย่างคึกคัก ตั้งอยู่ตรงบริเวณช่องแคบมะละกา ซึ่งนักวิชาการส่วนใหญ่เชื่อว่าเมือง **กวนโตลี** ก็คือคำเรียกเพี้ยนเสียงมาจาก **คันโตลี (Kantoli)** ซึ่งเมืองนี้เป็นเมืองโบราณเมืองหนึ่งที่ตั้งอยู่ตรงระหว่างเมือง **จัมบี (Jambi)** กับ **ปาเล็มบัง (Palembang)** ทางทิศใต้ของเกาะสุมาตรา ซึ่งเป็นเมืองท่าการค้าที่สำคัญแห่งหนึ่งในสมัย **อาณาจักร ศรีวิชัย (Srivijaya Kingdom)** แต่ก็ยังมีนักวิชาการบางส่วนที่เชื่อว่าเมือง **กวนโตลี** ซึ่งชาวจีนหมายถึงนี้ไม่น่าจะใช้เมือง คันโตลี เพราะในบันทึกนั้นกล่าวว่า

เมืองแห่งนี้ตั้งอยู่บริเวณช่องแคบมะละกา แต่เมือง คันโตลี นั้นตั้งอยู่เลยจากช่องแคบมะละกาออกไปทางช่องแคบ *กะริมาตา (Karimata)* เมืองกวนโตลี จึงจะต้องเป็นเมืองใดเมืองหนึ่งตรงบริเวณช่องแคบมะละกา ซึ่งก็อาจเป็นไปได้ว่าจะหมายถึง เคตะห์ หรือเมืองใดเมืองหนึ่งในอดีต ที่อยู่ละแวกใกล้เคียงกันก็ได้ สำหรับสิ่งที่ทำให้นักวิชาการบางส่วนเชื่อว่าดินแดนแหลมมลายูแห่งนี้ก็คือสุวรรณภูมิหรือแผ่นดินทองคำมากกว่าจะ

ภาพวาดแสดงถึงเมือง “มะละกา” ที่เป็นชุมทางของเรือสินค้าในยุคอดีต

อยู่ทางแถบอ่าวมะตะมะหรือภาคตะวันตกของสยามนั้น มาจากการที่ทั้งแผ่นดินและเกาะต่างๆที่บริเวณนี้ ส่วนใหญ่เป็นแหล่งปลูกไม้หอมและเครื่องเทศ ซึ่งเป็นสินค้าที่ชาวตะวันตกต้องการอย่างมาก เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่หายากในแถบตะวันตก ชาวตะวันตกในอดีตจึงเปรียบสิ่งเหล่านี้ว่ามีค่าดังทอง ทำให้พวกเขาเรียกดินแดนบริเวณนี้ว่า “แผ่นดินทองคำ” หรือ “สุวรรณภูมิ” ก็ด้วยสาเหตุนี้นั่นเอง

Malaya

